

“La font d’inspiració és el meu poble”

Joan Olivares és professor de matemàtiques, constructor de rellotges de sol i un escriptor que, amb l’Andròmina, consolida trajectòria.

Entre les 23 obres que optaven al premi Andròmina, hi ha hagut pocs dubtes a l’hora d’atorgar el guardó: Anton Maria Espadaler, portaveu d’un jurat format també per Joan Garí, Montserrat Palau, Ramon Pla i Francesc Sellés, explicava que “ha guanyat la prova del nou de la narrativa”: si el “bon llibre” és el que en totes les circumstàncies “es fa llegir”, el que atrapa malgrat el soroll ambiental que provi d’interferir entre el lector i la trama i l’estil i tot el que ha de tenir una novel·la per dir-se’n, *Pólvora de rei*, de Joan Olivares, ha passat la prova sense discussió.

—Ben mirat —ha apuntat l’escriptor i expert constructor de rellotges de sol—, com que sóc professor de matemàtiques, això de la prova del nou ho domine bé...

Des que li van dir que li havien atorgat el premi, just l’endemà del seu aniversari, Olivares, nascut a Otos —“amb o oberta”, aclareix de seguida—, diu que està “en un núvol”. I somriu que s’encomana.

Ha escrit “una novel·la amb moltes històries dins, la majoria de les quals són d’amor” —i continua, per enllaminir: “sobretot una, que per a mi és la més bonica de totes, que no desvelaré, però

Joan Olivares (Otos, Vall d’Albaida, 1956) ha guanyat l’Andròmina de Narrativa amb una obra que neix d’una anècdota sentida explicar, comença amb un assassinat i trenca històries amb voluntat de retratar passions.

sí que diré que no apareix fins al final. És una història d’amor aguantat” — que va començar com per casualitat:

—Jo escrivia, i un dia que no estava gens inspirat me’n vaig anar a parlar amb mon oncle, Evaristo Olivares, que va morir fa un parell d’anys i que ha estat per a mi una font clau (li agradava molt parlar, era un home molt lúcid i amb una memòria extraordinària), i em va contar una anècdota. Vaig trobar-la preciosa i em vaig dir que calia clavar-la en la novel·la. De tal manera em va

seduir que al final vaig abandonar aquella novel·la i em vaig dedicar exclusivament a l’anècdota. I ella és el forment del qual han eixit la resta de les coses.

—I no ens l’explicareu, l’anècdota?

—Quan llegiu el llibre [riu].

—Traieu històries i personatges d’una deu ben real, en tot cas...

—La meua font d’inspiració és exclusivament el meu poble, la comarca... el país en petit. Modifique les històries, algunes me les invente completament, però el noranta per cent són coses que m’ha contat el meu oncle, d’altres que les sé de tota la vida i moltíssimes que són de la meua família.

—Ah sí?

—És que era una de les famílies influents del poble, riques, i les que donaven més assumptes interessants (per exemple, en qüestions d’infidelitats i demés).

—I no s’enfadaran, de veure-ho publicat?

—No, perquè està tot molt canviat a posta. De tota manera, sé que no s’enfadaran en absolut perquè ja ho he fet d’altres vegades: en literatura eròtica, per exemple, on s’escriuen coses molt més fortes, i no els molestà. Al contrari: som un poble menut, hi ha bon ambient i se’n alegren.

—Quant al llenguatge, el jurat ha raonat que s’adequa perfectament a la història. L’heu trobat encara viu?

—Viu, però morint-se.

—En quina època se situa l’acció, les històries?

—Entre els anys 1935 i 1936: la novel·la acaba el dia que el Front Popular guanya les eleccions.

—Quin paper hi representa la política, en aquest context?

—Totes les novel·les són polítiques. En aquest cas se’n parla un poquet: hi ha hagut un assassinat, al poble hi ha dos partits i tots dos volen guanyar les eleccions: la dreta ha manat tota la vida i veu la possibilitat que això canvie, i s’acusa persones per interès polític. Hi ha molta tensió i, al voltant d’això, la gent s’enamora, es traeix i demés.

Núria Cadenas